mis aerude aset täidavad. Ta ujub haruldaselt hästi, mille juures tal pikk otsa poole lapergune saba tüüri aset täidab.

Uru kaevab saarmas enesele kõrge ja kuiva jõeperve sisse ja vooderdab ta seestpoolt pehmete heinatega ära. Avaus, mille kaudu ta urgu sisse pääseb, on alati vee all ja puujuurte vahele osavasti ära peidetud. Üles oma pesa kohale teeb saarmas väikese õhuaugu, mille kaudu värske õhk pessa pääseb; see aknake on puhmaste vahele, rohu ja sambla alla nii kavalasti ära peidetud, et seda väljastpoolt sugugi näha pole.

Saarmas armastab väga jalutada ja ühest kohast teise rännata; sellepärast kaevab ta piki jõe- ehk järvekallast mitu niisugust urgu. Täna elab ta selles, homme teises ja ülehomme kolmandas kohas. Silmab ta mõnda kardetavat naabrit ehk kuuleb ta (tal on nimelt haruldane hea kuulmine) mingisugust kahtlast häält — otsekohe kolib ta teise urgu; ilmaski ei leia sa teda kodust. Saarmal on nii peenike haistmine, et ta mitme saja sammu tagant oma kardetavama vaenlase — inimese liginemise ära tunneb.

Päevad saadab saarmas oma peidu-urkas peaasjalikult magades mööda, ainult öösi läheb ta kalajahile. Kodust välja tulles lööb saarmas oma pika sabaga kõvasti vastu tasast veepinda. Sellega äratab ta tukkuvaid kalakesi unest, kes endid hirmuga kivide alla ehk muda sisse ära peidavad. Siis järsku vee alla lastes, haarab saarmas ühe kala teise järele kinni, pureb nad surnuks ja paneb kõik ühtekokku kaldale. Jahipidamine kestab niikaua, kuni kõik seal kohal nähtud kalad kinni püütud. Saarmas püüab